

[Per Federspiel.]

lyser en virkelig undersøgelse fra den danske regerings side af, hvad den norske regerings, det norske stortings og den norske befolkningens interesse er. Der er for mig ikke nogen som helst tvivl om, at deres interesse er, at der bliver et nordisk fællesskab inden for De europæiske Fællesskaber.

Vil det så betyde det, som hr. Frode Jakobsen mente, at så vil Danmark stå alene? Ja, Danmark vil stå alene af de nordiske lande, men Danmark vil ikke stå alene i samarbejdet med Norden, for det vil netop være Nordens spydspids ind i det europæiske samarbejde. Vi ved fra tidligere tid, at den omstændighed, at de nordiske lande delte sig i medlemskabet af Der nordatlantiske Pakt, ikke medførte nogen som helst ændringer i forholdene de nordiske lande imellem. Tværtimod intensiveredes det nordiske samarbejde velsagtens. Der er altså ikke tale om, at Danmark ville stå alene. Danmark ville være Nordens repræsentant inden for De europæiske Fællesskaber.

Det er værd at overveje, ikke hvad der er den danske følelsesbetonede fornemmelse af måske at sidde alene i en forsamling, som dog immervæk har både England og Irland med, men hvad der vil være den samlede nordiske interesse. Hr. Frode Jakobsen mener, at det vil være vanskeligt at fremme vort samfundssyn, hvis vi på den måde står alene. Jeg kan ikke se, hvorfor vort samfundssyn skulle blive et andet, fordi vi måske sad alene ved bordet, end hvis vi sad sammen med norske repræsentanter.

Jeg har blot villet sige dette, fordi jeg synes, det er rigtigt, at man får klarhed over, hvad der egentlig menes med dette særlige forhold, at der måske er opstået tvivl om, hvad man fra norsk side endelig vil beslutte sig til.

Se, der er i denne debat lagt megen vægt på en række betingelser, og fra modstandernes side er det sagt, at der er ingen sikkerhed for, at disse betingelser vil blive opfyldt. Efter min opfattelse røber det et ubehageligt ukendskab til, hvordan forhandlinger af den art foregår. De foregår nemlig på samme måde som her i tinget, hvor vi jo ikke skriver alting ned, hvad vi bliver enige om, men ved, hvad vi kan stole på, ved, hvad der er aftalt. De aftaler, der er truffet i Bruxelles, er efter regeringens opfattelse —

og den tiltræder jeg — fuldt ud tilfredsstillende også for de betingelser, der er stillet fra socialdemokratisk side, og som ikke afviger fra, jeg vil ikke sige de betingelser, men de forudsætninger, der er givet udtryk for af den tidligere regering. Der har med andre ord været en fuldstændig kontinuitet i den danske politik i hele dette forhold.

Men så dukker altså pludselig nu her under denne debat en politisk angst op for, at dette er noget, man ikke kan stole på. Så må jeg efterlyse, hvad der er af alternativer. Der er nemlig ikke overhovedet antydning af noget andet, end at Danmark skulle stå alene med de konsekvenser, som fremgår ikke mindst af vismændenes beretning, som jeg vil anbefale dem, der har citeret den, at læse endnu en gang og lidt grundigere, for hvad konkluderer den i? Den konkluderer i, at Danmark vel ikke ville gå til grunde, hvis vi stod udenfor, men at det ville medføre en betydelig devaluering af den danske valuta, uden at der ville være mulighed for sociale og andre lønningsmæssige kompensationer. Det vil med andre ord sige en alvorlig nedsettelse af nationalindkomsten, en betydelig forringelse af hele vor socialpolitik og en definitiv standsning af den konstante stigning i arbejdsløningerne.

Dette vil være perspektiverne for det alternativ, som modstanderne udkaster til den danske befolkning: at få lov til at stå alene og i ensomheden råbe med en eller anden udenrigspolitik, som ingen mennesker vil lytte efter. Jeg vil advare mod denne tankegang, denne politiske angst, angsten for, at vi ikke skulle kunne gøre os gældende på samme måde som andre nationer, der indtræder i Fællesskaberne, med større eller mindre styrke.

Der er andre perspektiver i dette end flækkepriser, boliglovgivning osv. Andre lande har de samme problemer og har løst dem. Det, vi står over for i dag, er en historisk afgørelse af, om Danmark skal synke ned i ubemærkethed i henvisning til det eneste alternativ, der forsøgsvis er påpeget — ganske urealistisk — af hr. Aksel Larsen, forsøget på at genoplive Nordek under ganske andre betingelser. Hr. Aksel Larsen ved, at der ikke er nogen mulighed for at få hverken den svenske eller den norske regering, stortinget eller riksdagen med til fornyede bestræbelser for at skabe et Nordek isoleret